

De Morgen
24/05/05

DE POLITIEK ACHTER DE FINANCIERING VAN DE GOUDEN PALM

De vele vaders van 'L'Enfant'

BRUSSEL
Eigen berichtgeving
Jan Temmerman

Toen Jean-Pierre en Luc Dardenne in 1999 filmgeschiedenis schreven toen met *Rosetta* de eerste Gouden Palm voor een Belgische langspeelfilm binnenhaalden, waren de politici er snel bij om de Waalse broers te feliciteren, en meteen hun eigen verdiensten terzake te beklemtonen. Dat is nu, met hun tweede Palme d'Or, voor *L'Enfant*, niet anders. Succes heeft vele vaders.

Dat gedeelde vaderschap geldt sowieso voor de financiering van zowat elke film. Ook voor *L'Enfant* werden heel wat verschillende financieringsbronnen aangeboord. De film is een coproductie van Les Films du Fleuve (van de broers) en de Franse productiefirma Archipel 35, met de openbare omroep RTBF, met het tax-shelterbedrijf Scope Invest en met tv-zender Arte France Cinéma. Daarnaast kon *L'Enfant* rekenen op de steun van het Centre du Cinéma et de l'Audiovisuel van de Franse Gemeenschap en van de Waalse kabelmaatschappijen, van het Europese filmfonds Eurimages, van het programma Media Plus van de Europese Unie en van de Nationale Loterij. Vele vaders, inderdaad.

Na de bekendmaking van het palmares werden de Dardennes via een gezamenlijke mededeling van

minister van Cultuur en Audiovisuele Media van de Franse Gemeenschap Fadila Laanan en minister-president Marie Arena gefeliciteerd met hun tweede Gouden Palm. Tegelijk onderstreepten beide excellenties het belang van de steun van de Franse Gemeenschap voor de productie, de verspreiding en de promotie van de Franstalige film in het algemeen en van *L'Enfant* in het bijzonder. Het budget van het Centre du Cinéma et de l'Audiovisuel bedraagt ongeveer 16 miljoen euro. Binnen die enveloppe werd het bedrag voor filmproductie onlangs met een miljoen euro verhoogd tot ongeveer 8,5 miljoen euro. Van zijn kant beschikt het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF) over een dotatie (voor 2004) van 12 miljoen euro, waarvan 9,75 miljoen euro bedoeld als 'steun aan creatie' (fictie, documentaire, animatie, experimentele media...).

Ook minister van Financiën Didier Reynders heeft de gebroeders gefeliciteerd met hun tweede Gouden Palm, om er meteen aan toe te voegen dat er voor de financiering van *L'Enfant* gebruik kon worden gemaakt van de recente *tax shelter*-regeling, waardoor investeerders in filmprojecten kunnen rekenen op een fiscale vrijstelling op de winst die ze maken.

Het is uiteraard normaal dat politici zichzelf op de borst kloppen als bepaalde van hun beleidsdaden

positieve resultaten opleveren, maar tegelijk waarschuwen de broers Dardenne voor overdreven triomfalisme, zoals ze ten tijde van *Rosetta* trouwens ook al deden. In Cannes riepen ze de filmmakers dan ook op om waakzaam te blijven. Het succes van *L'Enfant* mag zeker niet de illusie creëren dat het goed gaat met de Belgische film. Ze vinden trouwens dat het filmbudget van de Franse Gemeenschap tot minstens 10 miljoen euro verhoogd moet worden.

Broers Dardenne waarschuwen voor triomfalisme en vragen verhoging filmbudget

Ook Olivier Bronckart, uitvoerend producent van *L'Enfant*, is er allerm minst gerust op. In *Le Soir* liet hij noteren dat de Belgische film chronisch ondergefinancierd is en sprak hij de vrees uit dat de dubbele Palm-oogst van de Dardennes de politici zou kunnen laten geloven dat de huidige middelen volstaan en dat hun opdracht dus vervuld is. Hij wees ook op het feit dat de gebroeders Dardenne pas in 1995 doorgebroken zijn met *La Promesse*, nadat hun eerste twee langspeelfilms,

Falsch uit 1986 en *Je pense à vous* uit 1992, niet meteen succesrijk genoemd konden worden. Volgens Bronckart is het huidige systeem van die aard dat filmmakers een dergelijke kans vandaag niet eens meer zouden krijgen.

Kortom, succes heeft niet alleen vele vaders, het komt ook niet zomaar uit de lucht vallen. Vooraleer zij fictiefilms begonnen te draaien, vanaf de jaren zeventig, waren Jean-Pierre (° 1951) en Luc (° 1954) Dardenne al bezig met het draaien van sociaal en politiek geëngageerde documentaires. In het genre van de *vidéo d'intervention sociale* behandelden ze allerlei onderwerpen, gaande van urbanisme over fabrieksbezettingen of de verdwijning van een Freinet-school, tot de overconsumptie van geneesmiddelen. Ten tijde van *La Promesse* beklemtoonden ze het belang daarvan als volgt: "We vertellen over de dingen die we kennen en die ons interesseren. Sedert twintig jaar filmen wij de mensen, die nu onze fictiescenario's inspireren. Door die fictie heen kunnen we diegenen aan het woord laten die daar anders nauwelijks de kans toe krijgen. Onze regio is een representatieve observatieruimte voor wat overal in West-Europa aan het gebeuren is. Niemand lijkt zich daarom te bekommeren, tenzij om er ironisch over te doen. Wij hebben geen zin om daarover te ironiseren."